

МИХАИЛ БУЛГАКОВ
САНТИМЕНТАЛЕН ВОДОЛЕЙ

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

За основа на фейлетона е взет реално съществуващ документ, съчинен на сточна гара Воронеж–Югоизток, който ни бе съобщен от рабкор 1011.

Иван Иванич, началникът на сточната гара, влезе в кабинета си, грижливо си събу галошите, сложи ги в ъгъла и седна зад бюрото си.

В този миг окоето му забеляза на масата служебен документ. Началникът го разгърна, прочете го и тутакси се разрида от радост.

— Оцениха началника... Спомниха си за мен... — мърмореше той.

Той позвъни.

— Извикай Сидор Сидорич, помощника ми — заповяда на разсилния.

— Сидор Сидорич, вървете при Иван Иванич — каза разсилният на помощника.

— Те к'во правят? — попита помощникът.

— Те ридаят — обясни разсилният.

— От к'ъв дявол ридае?

— Не мога да знам.

— Да го вземат дяволите макар — боботеше помощникът, тръгнал по коридора към кабинета, — миг спокойствие няма с него. Ту се смее, ту ридае, ту някакви документи съставя. Измъчи ме с тия документи, проклетникът.

— Какво ще заповядате, Иван Иванич? — попита той сладко, влизайки в кабинета.

— Гълъбче — каза през пелена от дъжд началникът, — нечакана радост ме сполетя. — И водата шурна от началника като из чешма. — Получих ново назначение. Значи ненапразно съм служил за благо на социалистическото отечество... На църквата и отечеството за уте... Пфу, какви ги дрънкам! С една дума назначават ме. Напускам ви...

„Слава тебе, Господи, царице небесна, угодници свети, чухте молитвите ми — мислеше си помощникът, — сподоби ме Господ за дългото търпение, край на сибирската ми каторга“, а на глас каза:

— Какво говорите. Ах, какво нещастие! Че как ще я караме без вас? Ах, ах, ах, ах, ах, ах, ах! — „Сега трябва да заридая, дяволите ме взели, пък не мога. От четиринайсетгодишен не съм плакал, ах, да опустееш дано!“ — Той извади кърпа, скри сухите си очи и най-сетне успя да заридая с малко неестествен глас, напомнящ вълчи вой.

— Викнете разсилните да се сбогуваме — каза мокрият до кости щастливец.

— Ето, Иван Иванич ни напуска — заяви с престорено треперещ глас помощникът и като ръгна разсилния с пръст в хълбока, добави тихо: — Ридай!

Разсилният от учтивост заридая.

Пак от учтивост след пет минути ридаяха всички подчинени на началник-гарата.

След като отридаха колкото трябваше, те се успокоиха и се заловиха за работа. Но това не беше краят.

— Ами знаете ли какво, Сидор Сидорич — каза поизсъхналият началник, — аз просто нямам възможност да се сбогувам с всички, понеже трябва да потегля още днес. Та как да се сбогувам със скъпите си колеги: с чиновничетата, телеграфистчетата, машинописчиците, счетоводителчетата.

„Олеле, пак ще почне да вие, това вече не се трае“ каза си помощникът. Но началникът не почна да вие, а измисли великолепен план.

— Ще се сбогувам с тях в писмена форма. Та да ме помнят скъпите ми другари в трудната ни работа за изграждането на скъпата ни република...

Веднага седна до бюрото и съчини долуизложеното произведение на изкуството:

ДРУГАРИ!

Тъй като получих назначение, а нямам възможност да се сбогувам лично с всички вас, прибягвам към писмено прощално слово.

Другари работници и служащи, след като поработих с вас повече от година на непосредствена, низова,

практическа, упорита, незначителна, но трудна гарова работа, дължен съм да отбележа нещо, което е било отбелязвано и преди мен няколко пъти в нашия съветски печат, а именно: Само в съвместна задружна работа с широките работнически маси всеки ръководител може да подобри повереното му стопанство, и това в частност, а погледнато по-общо, работническата класа е длъжна да преустрои цялото съветско стопанство на нови, наши, пролетарски начала, т.е. колкото по-скоро възстанови тя своето стопанство, толкова по-бързо ще подобри личното си благополучие и с помощта на героичното, неуморно трудолюбие на трудещите се... и т.н. и т.н.

Мина час, а началникът продължаваше да пише:

... Като ви напускам (на това място хартията е изцапана от сълзи), позволете ми, другари, да се надявам, че и занапред вие, работниците и служителите, ще поддържате като един човек всемерно авторитета си пред администрацията на гарата чрез честното си отношение към възложените ви задължения, помнейки, че за да открием единствения верен делови начин на работа на гарата с цел постигането на още по-голямо подобрене на работния апарат и поевтиняване себестойността на получаваната от нас продукция, т.е. на пътничокилометра и тонкилометра, трябва да сме сплотени като един и по този начин да постигнем отстраняването на пречките при правилното обслужване на широките трудещи се маси, а в това число следователно и на самите себе си в частност, а също да докажем своята непоколебима преданост на интересите на работническата класа на СССР...

След като изписа цял тон от тези идиотщини, началникът, усещайки, че и в собствената му глава е пълна мъгла, добави на глас:

— Май яко го извъртях. Какво още да им допиша на тия гаднярчета, та да ме запомнят? Впрочем и така не е лошо.

Пожелавам ви, другари, всичко хубаво. Довиждане. С другарски поздрав. Иван Иванич — дописа началникът, вместо печат капна отгоре няколко сълзи и добави в началото на документа:

Моля всеки от адресатите да го прочете в отдела си на своите сътрудници.

После си обу галошите, сложи си шапката, шала, взе си куфара и замина за новата месторабота.

След това три дена във всички служби се носеше вой и скърцане със зъби, но вече не престорени, а истински Началниците на службите събираха насила сътрудниците и им четяха на глас съчинението на началник-гарата.

— Дано пукне дано! — казваха с неподправени гласове, но шепнешком сътрудниците. — Дума не му се разбира и за кой дявол го е писал, той си знае. Е, слава тебе, Господи, че замина и дано само не се върне!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.